

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Λεβιάθαν [Νικόλαος Ι. Λάσκαρης]

Ο αργυροκρύπτης και η θελήτρα του

Ρυθμοκωμωδία γελοιοδεστάτη μονοσμερίς

Οι Δύο Κόσμοι, Αθήνα

1. τχ. 41 (8 Αυγούστου 1896), σ. 454
2. τχ. 42 (15 Αυγούστου 1896), σ. 462-463

1. Ο ΑΡΓΥΡΟΚΡΥΠΤΗΣ ΚΑΙ Η ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΤΟΥ

Ρυθμικομωδία γελοιοδεστάτη μονομερής

μετὰ χοροπηδῆκτων πρὸς μουσοχρίαν.

*Φθηγορρυθμισθεῖσα πρωτοφανῶς ἀπὸ τῆς σκηνοπηγίας τοῦ Παραδείσου τῆν 7
Αὐγούστου 1896 καὶ ἐπιθερσιματοβληθεῖσα αὐθεσπερεί.*

Προδωποπλαστεῖαι

Μπουκουβίνος
Λουκία θελγήτρα του
Λούκιος συζυγομελλής καὶ γεινοθήλυξ
Αὐς Φίλος
Βος Φίλος

Φθογορρυθμῖδαι

Ἄγόνικος (Νικηφόρος)
Ἰππασιώτης (Καβαλιώτου)
Ὀρνιθύλλος (Κοτοπούλης)
Κρητιάδης (Πεταλᾶς)
Χαλκουργίδης (Χαλκιάπουλος)

Πρωτοσκηνολεξία

(Σηκωνομένης τῆς ἐμπροσθοριπτῆς φαί-
νονται ὁ Λούκιος καὶ ἡ Λουκία ἰδιοσκηνο-
λεκτοῦντες).

Λούκιος

Λοιπὸν μελλοσπεφάνωτη καὶ συνδακτυλιώτις
ὁ τῆς μητρὸς σου συμπαγεὺς καὶ συνκρεββατιώτης,
τί σθογοκεχειλιέωσεν ἐνῶ ἐνεροκάπνει
εἰς τὰς προτάσεις, ἄς ἐγώ, μὴ φέρων καρκαλύπτῃ
ἐν τῇ κεραμιδόςκεπη οἰκίᾳ εἶχα κάμει ;

Λουκία

Πεισματοφόρος ὁ πατήρ κι' ἀργυροκρύπτης εἶναι
ἐν τῇ λευκοτριχόλιγγῃ καὶ ἔσω κεφαλῇ του
τὸν δυωκαρδιόληπτον καὶ θεοδοτημένον
Ἰσαίοπηδόχορον δὲν ἔννοεῖ !

Λούκιος

Ἰάχα ! . . .

Ὁ μελλοταφομέβαστος καὶ λευκοτριχοβριθῆς
περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα ὄνπερ γαστήρ Κυθήρης
φεροτεκνοῦσα ἔρριψεν ἐπὶ τῶν στήθεών μου
καὶ ἀνεμόφλεκτον πυρὸν καὶ σπινοριπτοβόλον
εἰς τὴν αἵματοπήδηκτον καὶ τίκτακτοκροτοῦσαν
μοῦ ἦναψε καρδίαν μου ὡς ἀηρώτων πλήθος ;

Λουκία

Χειροστίργκουν ἄνω ὑψωσε κ' ἐν τῇ γυμνοπλατεῖᾳ
ὡς ἐπὶ δίκην θήλεως φοράδας τύψας εἶπεν :

Ἄγάπην στηθοῦξελθον καὶ βρογγοκεκαυμένην
ἐν τῇ παραθυρόσπαρτῃ οἰκίᾳ μου δὲν θέλω.
Παῦσε ἔρᾶν. Ἔρα παυσεῖ καὶ πεπαυτερωμένε!

Λούκιος

Γελοιοπροσπότηρικτον καὶ κασκαρικοδριθῆ
νὰ κάμωμεν παιγνίδιον εἰς τὸν μελλοπενθέρον

Λουκία

Μὰ πῶς ;

Λούκιος

Χορδοχειρόπληκτον θὰ ἔχω ὄργανίτον
εὐθυχροναρῦκτιπον ἐν ταῖς κλειδόσασιν του,
θὰ συνεπέλω νὰ τοῦ πῶ καὶ τοῦ ψαλμοχῆσῶ
πῶς εἶμαι καθαρὸχειρος κι' ἀγνοισθηματίας,
μισαργυρῶν ἀνέκαθεν καὶ νοσεφευρέτης
οὐρανομελόπαρτος καὶ βριθαγωγισσοδότης.
Ἔσένα θέλω μοναχὰ κρεββατομεμιγμένην
καὶ μέλλουσαν τεκνόφορον καὶ τεκνομητεροῦσαν.
Σὲ θέλω ἀπ' τὰ κάλλη σου σημαιστολισμένην
μαστογαλακτοπλήθουσαν κι' ἀγνήν ὡς τὸ λιθάνι
ποῦ χύνει μυρωδόκαπνον θεοευχαριστοῦντα
καὶ τέρποντα τὴν βάπτισιν, τὸν γάμον καὶ τὸ
σύμπαν !

Σὲ ἀγαπῶ καὶ αὐθωρεῖ θὰ σὲ συζυγοκτῆσω.

2.

Ο ΑΡΓΥΡΟΚΡΥΠΤΗΣ ΚΑΙ Η ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΤΟΥ

Ρυθμοκωμωδία γελοιοδεστάτη μονομερής

μετὰ χοροπηδῆκτων πρὸς μουσοχοίαν.

*Ἐθογγορρυθμισθεῖσα πρωτοφανῶς ἀπὸ τῆς σκηνοπηγίας τοῦ Παραδείσου τῆς 7
Αὐγούστου 1896 καὶ ἐπιθερειατοβληθεῖσα αὐθιςπερὶ.*

Προσωποπλαστεῖαι

Μπουκουβῖνος
Λουκία θελγήτρα του
Λούκιος συζυγομελλῆς καὶ γενοθῆλυξ
Αὐὸς Φίλος
Βὸς Φίλος

Φθογορρυθμῖδαι

Ἄγόνικος (Νικηφόρος)
Ἰππασιωτὶς (Καβαλιώτου)
Ὀρνιθύλλος (Κοτοπούλης)
Κρηπιάδης (Πεταλᾶς)
Χαλκουργίδης (Χαλκιόπουλος)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Πατὴρ

Δὲν θέλω ἄνδρα ἄχρημον καὶ ἄνευ ἐργασίας.

Λούκιος

Ἐγὼ εἶμι' ἐφευρέτης, πενθερέ, πανθομολογητέον.

Λουκία

Ἐρῶμι, πάτερ, στεγανῶς κ' ὡς συνκρεββατιώ-
[την
καρδιοποθῶ τὸν Λούκιον μὲ τὴν ἐμπροσχιστήν του,
εἶναι γευστόπους μελιχρὸς καὶ ναυτοκαύτης πρῶ-
|τος,
ὡς ἡδονέπηκτον μιλεῖ κ' ἄηρακπνον καπνίζει.

Πατὴρ

Τοιαῦτα πύρθραυστα ἐγὼ δὲν ἐννοῶ. Δὲν ἔχει
ἀργυροκυκλοφόρια, καὶ εἶναι γενοθῆλυξ.

Λούκιος

Προσωρινῶς.

Πατὴρ

Μωρὲ θὰ φᾶς ζωποδογευστάδα !

Λουκία

Ἐνόσφ ὁ ἀείπυρος μαζὺ κ' οἱ ὕδρρορίπται
στολίζουνε τὸν οὐρανόν, ἐγὼ θὰ ἐρωμένω.

Πατήρ

Ποῦ εἶν' ὁ καρκαλύπτης μου νὰ φύγω καὶ νὰ φέρω
ἀστρυφάλαχων κοπετούς καὶ περιπόλου θρήνους
πρὸς συνδιαλυσσίδωσιν τῶν ἐρωτούχων ὄντων.
Θ' ἀνέβω εἰς ἀπούτροχον καὶ θὰ πισθογυρίσω.
Κακοῦργε θυγατρόκλεπτε καὶ κλεπτοθυγατρίδη!

(ἐκθυρίζεται)

Λούκιος

Μὴ τρέμεις ὡς ἀήρακτος, ὦ συζυγομελλούσα.
Θὰ κράξω φίλους πολλαπλοῦς μὲ σκίωπας ἔστη
[μούρη
καὶ θὰ ἐγκαρτερήσωμαι ἔς τὸν ἔρωτα ἀγήρωσ.

('Απὸ τοῦ παραθύρου)

Βελι-βελάν, μπιμπι-μπιμπάν
ἐλάτε ἄλλοι ἄλλοι ἀπάν
νὰ ἴδῃτε πόσο μ' ἀγαπᾶν
πὶν πὶν πὶν πὶν πὶν πὶν πὶν πὶν!

Λουκία

Ἄκουω ποδοβολητόν.

Λούκιος

Βηματοκραταλίζου
οἱ φίλοι οἱ ἀνέσπεροι κι' ἀνεδοκλιμακίζου.

Λουκία

*Ω! εὐτυχία κλιμακός φιλοπεφορτωμένης!

Τριτοσκυνολεξία.

(εἰσέρχονται δύο φίλοι)

Α'. φίλος

Τὰ τὰ τὰ τὰ — ὁ φίλος σας σᾶς χαιρετᾷ.

Β'. φίλος

Νι νὰ νὰ νὰ — ὁ φίλος σας σᾶς προσκυνᾷ.

Λούκιος

Τᾶν τὶν τᾶν τοῦν—οἱ φίλοι σας σᾶς χαιρετοῦν.

Οἱ 2 φίλοι

Τράμ τρὶμ τράμ τροῦμ — σᾶς ἀντιχαιρετοῦμ!

Λουκία

Νὰ - νι - νὸ - νὸ — σᾶς προσκυνᾷ!

Λούκιος

Ἐρωτοπάρθενος εἰμι καὶ ποθοσυζυγοῦμαι—πλὴν
πλὴν ἄκοντος τοῦ πενθεροῦ κ' ἐκουσιθεληγῆτρως.

Οἱ φίλοι

Ἀὶ λι-λουλὸ λιλί-λιλά—κάνετε πολὺ καλά.

Λούκιος

Μάρτυρες εἶς ἀειβαλλεῖς τῆς συζυγοποιίας
νὰ γίνετε ἐπίκαιρον καὶ ἀρμολιδως εἶναι.

Οἱ φίλοι

Πᾶ βοῦ γὰ δι-ζὶ ζι ζὸ ζι—θὰ γίνωμε κ' οἱ δυὸ
[μαζύ.

Λούκιος

Τοὺς καρκαλύπτας ἄρατε κ' ἐν πάσῃ ἀγχιεῖα
ἐν ἀρμονία φυσικῇ τῆν κόρην καὶ τὸν νέον
στεφανοκεφαλώσαντες καὶ συζυγοποιούσιντες
τῆν εὐτυχίαν δώσατε ἐν ἤχοις χορδοπλήκτου.

Α'. φίλος

Παρθένε δυωόμματα κ' ἐρωτοπεπληγμένε
Ποθεῖς τον συνκρεββάτων;

Λουκία

Ποθῶ κι' ἀντιποθοῦμαι!

Β'. φίλος

Τὸν θέλεις σῶν; πανοικεῖ;

Λουκία

Ἐν πάσῃ πανοπλιᾷ!

Α'. φίλος

Βῶσι! Εὐᾶν! Ἄς στέψωμεν τὸ ζεῦγος τῶν
[ἀνύμφων.

Β'. φίλος

Ἐλάτε! Γόνυ κλίνετε καὶ κατοκεφαλήτε.
(ὁ Λούκιος καὶ ἡ Λουκία γονατίζου)

Α'. φίλος

Μπὰ μπι-μπιμπι — ἡ εὐτυχία νὰ ἐμπῆ
νανά-νεῶν — εἰς τὸ στομάχι αὐτόνων!

Β'. φίλος

Νινί - νανὰ — ἀπόψε καὶ παντοτεινὰ
κικί - κακά — νὰ τρώγουμε ξινὰ γλυκά.

Α'. φίλος

Σκοῦπα-ξύλο-λάδι-χτένι—νᾶναι πάντα εὐτυχί-
[σμένοι.

Β'. φίλος

Ἄλφα βῆτα κάπα γιώτα-νὰ περνοῦν ζωῆ καὶ
[κόττα!

(Οἱ δύο φίλοι χορεύοντες)

ς, μῆλα, σῦκα, σῆμα
χίριε καιριαστὸ ζευγάρι
Μαγνηξία μὲ λαρδί
καὶ τοῦ χρόνου μὲ παιδί.
Τιραρὰ-ραρα ραρὸ
μπιν-μπιν-μπιν-μπιν μπιν-μπιν-μπιν
στρίφ, στρίφ στρίφ στρίφ στρίφ
ψαλιδάκια καὶ ξουράφ!

Τεταρτοσκυνολεξία

Πατήρ (μετ' ἀστρυφάλαχων)

Περικεφαλοκάλυπτοι καὶ ζωμισοπαθῖται,
ἴδου ποδοχειρίσατε τοὺς κορτεκρυποδόχους.

Α'. φίλος

Τίς ὁ φωνηεντόληπτες καὶ φαλακροκαροῦχος;

Λούκιος

Συζυγοπάτηρ!

Β'. φίλος

*Ἄκουσον ὦ γαμπροκτηματία,
παίρνει ἡ κόρη τὸν γαμπρὸ καὶ ὁ γαμπρὸς τὴν
[κόρη.

Πατήρ

Ἐνόσω ἡ καρδία μου θ' ἀντιλαλή σ' τὰ στήθη
καὶ θὰ βοᾷ ὁ κοπετός κ' ἡ χῆνα ἐν τῇ λίμνῃ.
Ἐνόσω τὸ ἀήρωτον θὰ φέγγη σ' τοὺς ἄερας
κ' ἡ κόττα ἄσπρο τὸ αὐγὸ θὰ ἐπισθοεχγῆλη
ἡ κόρη μου, θελγήτρα μου θὰ μὲνη αἰωνίως.

Α'. φίλος

Τώρα πειὰ τελείωσε! τριρί-ρί - ρὰ ρὰ ρὸ
σ' ἔκαμε καὶ πεθερό!

Β'. φίλος

Πάρτε τὸν κι' αὐτὸν μαζύ
μὲ τοὺς νεόνυμφους νὰ ζῆ.

(Τὸν ἀρπάζουν ἄλλοι διαμαρτυρόμενον)

Χορὸς

Τὶ ρὰ ρὰ ρὰ ρὰ ρὸ
καὶ τοῦ χρόνου πεθερὲ
γκίνι γκᾶνα γκένε γκόνι
θᾶχης καὶ μικρὸ ἐγγόνι
πᾶμ παρὰμ παρὰμ παμποῦ
νὰ σὲ λέη καὶ παποῦ!

ΤΕΛΟΣ.

Λεβιάθαν.